

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/440/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1710212898
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1710212898.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Roman Huszára a členov senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: Q. O., K.. XX.X.XXXX, O. V. Č.. XX, B., zastúpený advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova č. 8 proti odporkyňi: H.. W. B., K.. XX.X.XXXX, O. K. Č.. XX, V., zastúpená Mgr. Igorom Schweighoferom, advokátom v Bratislave, Holíčska č. 28, o zaplatenie 2.655,51€ s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 9C 318/2010-114 zo dňa 12.júna 2012 v pomere hlasov 3 : 0 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z m e ň u j e tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi 2.655,51€ s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.9.2007 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 315,83€ a trovy právneho zastúpenia vo výške 262,29€ na účet advokátskej kancelárie SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova č. 8, Bratislava, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporkyne zaplatenia sumy 2.655,51€ . Zároveň rozhodol, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporkyňi trovy konania vo výške 159,33 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.108,90 €, na účet jej právneho zástupcu, advokáta Mgr. Igora Schweighofera, vedený v Slovenskej sporiteľni a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX.

Vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľ je synom J. O.O., Y.. B., K.. P. XX.X.XXXX, ktorej otcom O. V. B., K.. P. XX.X.XXXX, S. G. P. XX.XX.XXXX. Ku dňu jeho smrti bol navrhovateľ maloletý, mal 11 rokov. Odporkyňa je sestrou matky navrhovateľa a druhou dcérou zomrelého V. B.Č.. Na návrh aj matky navrhovateľa bolo proti odporkyňi vedené na tun. súde pod sp. zn. 4C 598/2008 /pôv.sp.zn.:24C 8/2002/ konanie o určenie neplatnosti závetu neb. V. B. a listiny o vydedení, obe zo dňa 14.8.2000. Napadnutá listina o vydedení obsahovala vôľu poručiťľa vydediť matku navrhovateľa a vnučku I. B. s tým, že dôsledky vydedenia podľa vôle poručiťľa sa majú vzťahovať aj na ich potomkov. Rozsudkom zo dňa 10.6.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.9.2008, súd návrh zamietol. Následne v dedičskom konaní po neb. V. B., vedenom na tun. súde pod sp. zn. sp.zn. 13D/957/2009, Dnot432/2009 majetok poručiťľa dedila podľa závetu a listiny o vydedení odporkyňa / Osvedčenie o dedičstve č.k.: 13D/957/2009-88, Dnot432/2009 zo dňa 10.11.2009, právoplatné dňa 10.11.2009/. Podľa predloženého navrhovateľom v konaní potvrdenia zo dňa 19.11.2005 odporkyňa podpísala listinu s textom, písaným strojom/počítačom, že potvrdzuje, že ju neb. V. B. ešte za svojho života, konkrétne dňa 14.8.2000, poveril správou peňažnej sumy vo výške 80 000,-Sk, ktorú daroval svojmu vnukovi /navrhovateľovi/ a to do času, kým maloletý nedosiahne plnoletosť. Podľa tohto

potvrdenia sa zaviazala odovzdať navrhovateľovi peňažný dar od jeho starého otca aj s prírastkami do konca mesiaca, v ktorom dosiahne plnoletosť. Listom zo dňa 23.10.2007 navrhovateľ vyzval odporkyňu na splnenie povinnosti odovzdať mu dar aj s prírastkami, do 15 dní.

Po právnej stránke svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil ustanoveniami § 40, § 628 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, keď uviedol, že darovacia zmluva vzniká súhlasným prejavom vôle darcu a obdarovaného. Darovacou zmluvou darca prenecháva alebo sľubuje bezplatne prenechať obdarovanému určitý majetkový prospech bez toho, že by mal na to právnu povinnosť a obdarovaný tento dar alebo sľub prijíma. Darovacia zmluva vzniká spravidla reálne, t.j. prejavom vôle oboch účastníkov spojených s faktickým odovzdaním a prevzatím daru. V takom prípade môže byť prejav vôle urobený akýmkoľvek spôsobom, teda i konkludentne odovzdaním a prevzatím daru. Druhou formou darovacej zmluvy je konsenzuálna zmluva, ktorou darca sľubuje poskytnúť určitý majetkový prospech obdarovanému, ktorý tento sľub prijíma. K odovzdaniu a prevzatiu predmetu daru tu dochádza neskôršie. Pre takéto darovanie zákon vyžaduje písomnú formu. Nedodržanie tejto formy má za následok absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy; nezakladá však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ak sa už na základe zmluvy plnilo. Navrhovateľ v prejednávanej veci žalovaný nárok o zaplatenie sumy 2. 655,51 € s prísl. označil ako nárok na vydanie peňažného daru, tvrdiac, že za života jeho starého otca, V. B., mu tento uvedenú sumu daroval s tým, že ju zveril do správy odporkyne, ktorá mu ju mala vydať po tom, ako nadobudne plnoletosť. Zo skutkových tvrdení navrhovateľa teda vyplýva, že k prevzatiu peňažnej sumy navrhovateľom, ako obdarovaným, nemalo dôjsť v čase tvrdeného darovania, v auguste roku 2000, ale až po dátume 31.8.2007. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade pre právny úkon darovania, i keď hnutelnej veci /peňazí/ zákon vyžadoval obligatórnu písomnú formu, pod sankciou absolútnej neplatnosti právneho úkonu darovacej zmluvy. Navyiac navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že medzi ním a darcom, jeho starým otcom V. B., bola ohľadne predmetu sporu / v časti istiny/ uzatvorená darovacia zmluva a teda, že ako obdarovaný dar prijal. Tvrdil a vypovedal, zhodne so svedkom X. O., že o existencii "daru" sa mali dozvedieť až v septembri 2003, čoho logickým záverom je, že ak navrhovateľ o svojom obdarovaní v čase tvrdeného darovania nevedel, nemohol ako obdarovaný dar prijať zákonným spôsobom / nakoľko bol v čase tvrdeného darovania maloletý, v zastúpení zákonným zástupcom, prípadne opatrovníkom, ustanoveným súdom, vrátane následného schválenia právneho úkonu, urobeného za maloletého, súdom/, s poukazom na charakter darovacej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu. Absenciu zákonom vyžadovanej písomnej formy darovacej zmluvy v tomto konkrétnom prípade preto nebolo možné zhojiť inými dôkaznými prostriedkami /potvrdenie, podpísané odporkyňou, výpovede svedkov O., O., O./, v dôsledku čoho súd dospel k záveru, že návrhu nie je možné vyhovieť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa a preto návrh zamietol. Pokiaľ svedkovia O. U. O. vypovedali o existencii vkladnej knižky na meno navrhovateľa, na ktorú starí rodičia navrhovateľa preňho mali ukladať peniaze od jeho narodenia, sama skutočnosť, že názov knižky na doručiteľa obsahuje meno a priezvisko určitej osoby a že jeden z viacerých vkladateľov peňažných súm na túto vkladnú knižku oznámil istej osobe, že vklady sú určené pre ňu, nezakladá tejto osobe nárok na vklad na vkladnej knižke, ani nárok na zaplatenie sumy zodpovedajúcej výške vkladu na vkladnej knižke /R 36/1991/. Navyiac v deň, o ktorom navrhovateľ tvrdil, že malo dôjsť k darovaniu, tvrdený darca - V. B. listinou o vydedení vydedil matku navrhovateľa, ktoré vydedenie sa malo vzťahovať aj na jej potomkov. Žalobný návrh o určenie neplatnosti tejto listiny bol právoplatne zamietnutý, vo vzťahu k čomu platí prekážka rozhodnutej veci podľa § 159 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej odporkyni, právne zastúpenej advokátom, priznal trovy, pozostávajúce z trov konania zaplatením súdneho poplatku za odpor vo výške 159,33 € a trov právneho zastúpenia vo výške 1.108,90 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania. V prípade potvrdzujúceho rozsudku žiadal aby odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil vo veci dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Vo svojom odvolaní uviedol, že listom zo dňa 31. 10. 2011 doložil do spisu prepis zvukového záznamu, ktorý bol vyhotovený dňa 4. 4. 2004 v byte odporkyne na ulici O. Č.. X B. O. za prítomnosti druhu odporkyne H. T. a otca navrhovateľa X. O.. Zvukový záznam bol vyhotovený so súhlasom zúčastnených osôb a on nesprístupnil zvukový záznam tretej osobe, ani prostredníctvom neho neznižil dôstojnosť, česť a vážnosť inej osoby v spoločnosti, nespôsobil inej osobe škodu ani ujmu na právach. Navrhol súdu vykonanie dôkazu vypočutím originálu tohto zvukového záznamu z diktafónu na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania. Vzhľadom

k tomu, že odporkyňa a svedok H. T. v konaní popierajú jeho nárok a zvukový záznam je jasným dôkazom toho, že odporkyňa a svedok H. T. v tomto súdnom konaní klamali resp. nevy povedali pravdivo, pretože zo zvukového záznamu jednoznačne vyplýva, že existenciu jeho nároku potvrdzujú aj odporkyňa a jej druh H. T.. Prvostupňový súd vykonanie dôkazu vypočutím predmetného zvukového záznamu nevykonal a s nevykonaním tohto dôkazu sa prvostupňový súd nijako nevysporiadal, ani to nezdôvodnil. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s právnym záverom súdu prvého stupňa zamietol žalobný návrh z dôvodu „neplatného darovacieho právneho úkonu medzi ním a jeho nebohým starým otcom V. B., a tým, že vydedenie jeho matky vzťahujúce sa aj na jej potomkov je „platné“ s poukazom na rozsudok vydaný v konaní vedenom na tom istom súde tou istou sudkyňou pod sp. zn. 4C/598/2008 zakladajúce „prekážku rozhodnutej veci“. Poukázal nato, že svoj nárok voči o zaplatenie peňažnej sumy 2.655,51 € s príslušenstvom totiž neopiera o nárok na vydanie daru od nebohého V. B., ani o nárok z dedičstva po nebohom V. B.. Svoj nárok na zaplatenie žalovanej peňažnej sumy uplatňuje voči odporkyňi titulom jej záväzku voči nemu, ktorý odporkyňa potvrdila aj písomne dňa 19. 11. 2005, a to že v deň nadobudnutia jeho plnoletosti mu zaplatí peňažnú sumu vo výške 2.655,51 €, ktorú zanechal v správe odporkyne v prospech navrhovateľa jeho nebohý starý otec V. B..

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadrila odporkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Mala zato, že na základe zisteného skutkového stavu prvostupňový súd správne rozhodol, keď vzal do úvahy nielen jej námietky odporkyne, ale aj listinné dôkazy, ktoré sám zaobstaral zo Slovenskej sporiteľne. Navrhovateľ vo veci neuniesol dôkazné bremeno a odvolával sa na nahrávku, ktorú získal protiprávne, čo potvrdil aj na pojednávaní, keď na dopyt samosudkyne, či navrhovateľ má akýkoľvek jej súhlas a či ona mala vedomosť o tom, že bude robený zvukový záznam sám navrhovateľ uviedol, že nič také nemá a odporkyňa o nahrávke nevedela. Ostatná časť odvolania sú vlastne vytrhnuté texty z jednotlivej literatúry, napr. komentár Občianskeho zákonníka a Ústavy SR. V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ namieta skutočnosť, že závet po nebohom V. B. mal súd vyhodnotiť ako absolútne neplatný, hoci navrhovateľ veľmi dobre vedel, že o tomto závete právoplatne rozhodol súd a závet spolu s listinou o vydedení uznal za doklady, ktoré boli spôsobilé v zmysle zákona a na základe týchto dvoch listín prebehlo aj dedičské konanie. Týmito svojimi vyjadreniami sám navrhovateľ vlastne ani nevie čo chce a na čo chce vo svojom odvolaní poukázať.

Odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 214 ods. 1 písm. a) O.s.p. na odvolacom pojednávaní s poukazom na ust. § 101 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu odporkyne napriek písomnému podaniu právneho zástupcu zo dňa 2.6.2014. Uvedeným písomným podaním právny zástupca odporkyne ospravedlnil svoju neúčasť na odvolacom pojednávaní dňa 5.6.2014 z dôvodu, kolízie s väzobným pojednávaním na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 3 T 15/2014, keď nepožiadala o odročenie pojednávania a odporkyňa prítomná na odvolacom pojednávaní uviedla, že netrvá na prítomnosti svojho právneho zástupcu a súhlasí s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Za splnenia procesných podmienok odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p., zopakoval dokazovanie v zmysle § 129 ods. 1 O.s.p. s poukazom na ustanovenie § 213 ods. 3 O.s.p. čítaním výpovedi svedkov H. T., X. O., J.A. O., Q. O., potvrdením zo dňa 19.11.2005, rodným list navrhovateľa, rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C 598/2008-207, keď poučil účastníkov podľa § 213 ods. 1 O.s.p., že sa bude písomným prejavom a to potvrdením zo dňa 19.11.2005 zaoberať s poukazom na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka ako uznaním dlhu a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Po oboznámením sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že predmetom konania v danej veci je návrh navrhovateľa, ktorý sa voči odporkyňi domáha zaplatenia sumy 2. 655,51 € s prísl. z dôvodu, že V. B., starý otec navrhovateľa, K.. XX.X.XXXX, G.. XX.XX.XXXX mu ešte za svojho života daroval uvedenú peňažnú sumu a dňa 14.8.2000 poveril správou peňažného daru aj s prírastkami, do doby kým navrhovateľ dosiahne plnoletosť svoju dcéru- odporkyňu, ktorá mala uvedenú skutočnosť potvrdiť aj písomne dňa 19.11.2005.

Odporkyňa v konaní popierala, že by jej otec zomrelý V. B., odovzdal uvedenú sumu, pre navrhovateľa a čo sa týka písomného potvrdenia, že bola navrhovateľom, jeho otcom a ďalšou osobou takýto doklad podpísať, lebo bola v tom čase sama doma spomenuté osoby tam prišli bez ohlásenia a ona sa ich bála. Prvostupňový súd posúdil nárok navrhovateľa na vydanie peňažného daru, keď k prevzatíu peňažnej sumy

navrhovateľom ako obdarovaným nemalo dôjsť v čase tvrdeného darovania / august 2000/ ale až po dátume 31.8.2007. Prvostupňový súd sa potom ako predbežnou otázkou zaoberal platnosťou darovacej zmluvy a dospel k záveru, že darovacia zmluva je absolútne neplatná pre absenciu písomnej formy, ktorá sa vyžaduje v prípade ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní. Absenciu zákonom vyžadovanej formy darovacej zmluvy v tomto prípade preto nebolo možné zhojiť iným prostriedkami a prvostupňový súd dospel k záveru, že návrhu nie je možné preto vyhovieť pre nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

Odvolačný súd má zato, že tento záver prvostupňového súdu nie je vecne správny.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je okrem všeobecných náležitostí / § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka / potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vydal v ňom prísľub zaplataenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku / teda uznal dlh čo do dôvodu a výšky /.

Uznanie dlhu je novým právnym titulom záväzku. Zakladá sa ním právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiiteľná dôkazom jeho opaku / § 133 O.s.p. /. To znamená, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Veriteľ tak má v prípade sporu uľahčenú pozíciu tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Na dlžníkovi naopak je, ak chce byť v spore úspešný, aby preukázal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak nevznikol. Tieto skutočnosti sú totiž pravým opakom toho, čo uvádza domnienka, t.j. sú spôsobilé ak vyjdú v konaní najavo / t.j. ak dlžník unesie vo vzťahu k nim dôkazné bremeno / vyvrátiť obsah domnienky. Predpokladom existencie dlhu je jeho vznik. Ak sa preukáže, že dlh vôbec nevznikol, potom

Odvolačný súd po zopakovaní dokazovania zistil, že odporkyňa dňa 19.11.2005 vo Vinosadoch podpísala za prítomnosti svedkov X. O., X.. Q. O. Potvrdenie v ktorom potvrdila, že ju nebohý otec V.A. B., Y..Č.. XXXXXX/XXX, ešte za svojho života - konkrétne dňa 14. augusta 2000, poveril správou peňažnej sumy vo výške 80.000,-Sk ktorú daroval svojmu vnukovi Q. O.O., K.. XX.U. XXXX, Y..Č.. XXXXXX/XXXX, O. V. Č.. XX, B. a to do času, kým maloletý Martin Béber nedosiahne plnoletosť. Týmto sa zároveň zaviazala, odovzdať Q. O.O., K.. XX.U. XXXX, O. V. Č.. XX, B. peňažný dar vo vyššie uvedenej sume od jeho starého otca V. B., zverený do mojej správy V. B. dňa 14.augusta 2000, a to aj s prírastkami najneskôr do konca mesiaca v ktorom dosiahne plnoletosť.

Odvolačný súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v danom prípade došlo k platnému uznaniu dlhu, keď toto uznanie má náležitosti v zmysle § 558 a § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka ako sú uvedené vyššie keďže odporkyňa uznanie dlhu vlastnoručne podpísala, listina obsahuje dôvod dlhu a teda možno dôvodne predpokladať, že dlh odporcu v čase uznania trval.. Vzhľadom na uvedené došlo k vzniku nového právneho záväzku a k presunu dôkazného bremena z veriteľa / navrhovateľa/ na dlžníka / odporkyňu /, t.j. bolo na nej aby preukázala, že dlh nevznikol, že bol splnený. Uznaním dlhu sa totiž zakladá právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiiteľná dôkazom opaku (§ 133 O.s.p.), t.j., že skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. V žiadnom prípade však nemožno za situácie platného uznania dlhu urobiť záver, že oprávnený veriteľ neunesol, pokiaľ ide o skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiiteľná právna domnienka, dôkazné bremeno, a to ani vtedy, ak povinný / dlžník / popiera takúto skutočnosť negatívnymi tvrdeniami.

Odvolačný súd poukazuje nato, že odporkyňa len negatívnymi tvrdeniami popierala skutočnosť, že jej dlh voči navrhovateľovi nevznikol, lebo jej otec žiadnu finančnú čiastku pre navrhovateľa neodovzdal ale odporkyňa vôbec žiadnymi konkrétnymi dôkazmi obsah domnienky nevyvrátila. Neexistuje teda žiaden dôvod domnievať sa, že dlh v čase uznania dlhu neexistoval, keď odporkyňa Potvrdenie -uznanie dlhu podpísala. Pokým sa odporkyňa v konaní bránila, že bola k podpísaniu donútená, táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná a jej obrana zostala opätovne len v rovine tvrdení, keď naopak svedecké výpovede X. O., X.. Q. O. preukazujú, že uznanie dlhu podpísala slobodne, vážne v zmysle § 37

Občianskeho zákonníka. Uvedené nepriamo preukazuje aj skutočnosť, že odporkyňa ani potom, čo uvedené potvrdenie podpísala, neurobila vôbec žiadne úkony na svoju obranu / trestné oznámenia podobne /, že na ňu bol vyvíjaný nátlak a toto začala tvrdiť len počas tohto konania. Odporkyňa teda neuniesla v konaní dôkazné bremeno, ktoré je teda procesnou zodpovednosťou účastníka za výsledok konania v prípadoch, kedy je výsledok sporu určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané, je neúspech takéhoto účastníka v konaní.

V konaní, v ktorom je uplatnený nárok na základe uznania finančného záväzku, môžu nastať len dve situácie a to skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátená domnienka, sa považuje za preukázanú alebo v konaní vyšiel najavo jej opak, keď obsah domnienky bol vyvrátený dôkazom opaku. V žiadnom prípade nemožno zo situácie platného uznania záväzku robiť záver, že oprávnený veriteľ neuniesol dôkazné bremeno a to ani vtedy, keď dlžník popiera takúto skutočnosť negatívnymi tvrdeniami (rozsudok NS ČR z 26. augusta 2004 sp. zn. 32Obdo 1160/2003). Z uvedeného vyplýva, že obrana odporkyne, je právne bezpredmetná, pretože v prípade ak bol uznaný záväzok, súd môže žalobu zamietnuť iba na základe vykonaného dokazovania, výsledkami ktorými bola bezpečne vyvrátená domnienka existencie záväzku. (rozsudok NS ČR z 25. októbra 1999 sp. zn. 29Cdo 2854/1999).

Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 220 O.s.p. zmenil a zaviazal odporkyňu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 2.655,51€ s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.9.2007 do zaplatenia.

O úrokoch z omeškania odvolací súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis. Týmto predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. platné a účinné do 31.12.2008, pričom podľa § 3 citovaného predpisu výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že od 1.9.2007/ prvý deň omeškania, vzhľadom na splatnosť plnenia podľa uznania dlhu- vyplatiť čiastku navrhovateľovi do konca mesiaca v ktorom dosiahne plnoletosť t.j. do 31.8.2007 / je diskontná sadzba 4,25%, navrhovateľ preto má právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5 %.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1, keď navrhovateľ cestou svojho právneho zástupcu podal návrh na priznanie náhrady trov konania a priznal v konaní plne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 318,83,-€ / súdny poplatok za návrh vo výške 4.800,-sk t.j. 159,33€ a odvolanie vo výške 159,50€ / a trovy právneho zastúpenia vo výške 262,29€ ktoré zaviazal odporkyňu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnenému zástupcovi navrhovateľa.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby a to príprava a prevzatie zastúpenie dňa 3.6.2014, účasť na odvolacom pojednávaní dňa 5.6.2014. Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej a účinnej od 1.1.2009 sumu 101,25€. Odmena za vyššie uvedené úkony právnej služby predstavuje aj s poukazom na ustanovenie § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky sumu 218,58€ / 2 x 101,25€ + 2 x 8,04€ režijný paušál + /. Odmena a náhrada za úkony bola v zmysle § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky zvýšené o 20 %DPH t.j. o sumu 43,71€. Celková odmena potom predstavuje sumu 262,29€ / 218,58€ + 43,71€ /.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.